

RESSÒ DE LA PARAULA

Aniversari

D'aquí tres dies es compliran catorze anys que caminem junts com a Església Diocesana.

No voldríem que la celebració d'aniversaris i, menys encara, els plans o els objectius pastorals diocesans, ens portin a centrar-nos en nosaltres mateixos. Una Església que solament es mira a si mateixa, encara que amb la bona intenció de revisar-se i millorar, acaba fracassant. Fa ja temps que se'ns recorda que Jesucrist no vol una Església abstreta, que es mira i es busca solament a si mateixa: aniria contra el seu propi ser i la seva essència, que és precisament servir l'Esperit, ser instrument seu a favor de la humanitat. El centre d'atenció de l'Església ha d'estar fora de si mateixa, ha d'estar pendent de «les mans del seu Senyor», com diu el Salm 122 (123), «i del goig, l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes», com diu el Concili Vaticà II (GS 1).

Les mirades al passat a l'Església no han de ser purament narratives, com faria un cronista o un historiador. El nostre record solament té sentit en l'Església, si es viu com a «memorial» en un sentit ampli. Què vo-

lem dir amb això? «Memorial» és una paraula que recull una idea central en la Sagrada Escripura i la Tradició. S'aplica sobretot a la litúrgia, i concretament a l'Eucaristia («feu això que és el meu memorial»). Significa una manera de recordar un esdeveniment salvador del passat, que actualitza, fa present el seu significat i el seu valor salvador. Des d'aquesta actualització mirem el futur obert a una major plenitud.

En sentit ampli ho podem aplicar a la manera de recordar tota la histò-

ria passada a l'Església. Perquè tot el que hem viscut, com ara la breu història de la nostra diòcesi, «és història de salvació», conté quelcom del misteri d'amor amb el qual l'Esperit ens condueix cada dia.

El «memorial» de la nostra història significa descobrir i reconèixer el misteri d'amor que ha impregnat el nostre passat i celebrar-lo actualitzant-lo.

Per a això no cal que el nostre passat contingui grans esdeveniments o fenòmens espectaculars. Tot el contrari. El misteri d'amor que impregna

tota la Història de la Salvació i, per tant, la nostra petita història diocesana, és únic i dona sentit salvador fins als detalls més senzills i, de vegades, amagats, del que vivim: aquest misteri d'amor no és més que el Misteri Pasqual, la Mort i Resurrecció de Jesús. Per això en fem memorial en la celebració de l'Eucaristia: un únic i mateix misteri d'amor en els múltiples moments que conformen la nostra vida eclesial.

Al llarg d'aquests catorze anys hem viscut infinits gestos i accions en els quals Jesucrist ha mort i ha ressuscitat, ja sigui en la vida de cadascun de nosaltres, ja sigui en la vida pròpiament comunitària. Seria impossible recordar-los tots, però estem segurs que en ells i per ells l'Església de Sant Feliu de Llobregat ha anat avançant i creixent.

Com diem, celebrant el memorial de la nostra història, vivim el present, però també ens obrim esperançats al futur. També demà la nostra història romandrà impregnada del misteri d'amor de Crist. Ell seguirà morint i ressuscitant en nosaltres per a la nostra salvació i la del món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Lloem Déu amb agraïment

Sempre és bo dedicar un temps a la pregària, a la personal i a la comunitària. La pregària amb els de casa n'és una possibilitat. Una adolescent m'explicava fa uns dies que la seva família, un vespre de diumenge, abans d'acabar les vacances conjuntes o abans que comenci l'escola, fan una pregària d'acció de gràcies per l'estiu i les vacances, una pregària de lloança a Déu per tot el que ens ha donat: «Ens reunim al menjador, asseguts al sofà o a terra, entorn una tauleta baixa, a sobre de la qual posem la Bíblia oberta i unes llànties enceses, una per cada membre de la família. També ens acompanya una creu de sant Francesc. Aquest any vàrem fer la pregària l'últim diumenge d'agost. Feia unes setmanes que érem a casa els avis. El meu germà gran va començar llegint aquest text: "En aquell temps,

Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho" (Mt 11,25). Després d'una estona curta de silenci, cadascú donà gràcies pels dies compartits en família, per les persones que ha conegut, per les activitats que hem fet plegats... Es va escapar alguna pregària de petició per alguna situació concreta que hem vist o viscut, també per alguna persona... S'allargà una mica perquè vàrem parlar tots. Seguí un silenci breu, resàrem el pàrenostre i s'acabà cantant "Agermanats anirem caminant...". Després, tots a sopar.»

Bona manera d'acabar el temps de vacances. Encara que és més fàcil fer pregària de petició demanant per allò que ens preocupa, o per les persones

que estimem i passen un mal tràngol, hi ha moments —més dels que ens sembla— en què ens hem d'aturar per lloar Déu en una pregària confiada, alhora que, sentint-nos desvalguts, li agraïm tot el que d'Ell rebem.

Final de vacances, retorn a l'escola, a l'institut, a la universitat i al treball de cada dia, revisar el que hem viscut, reconèixer el bé que el Senyor ha realitzat en cadascú i en la família i, alhora, el bé que ha vessat en el món mitjançant les nostres vides. Pregària confiada per demanar-li que segueixi caminant al nostre costat, tot el curs que comença, company de camí, omplint-nos dels seus dons. Coneixem i compartim la seva condició: que siguem senzills. «Doneu-nos, Senyor, un cor humil, senzill i agraït.»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Aniversario

Dentro de tres días se cumplirán catorce años que caminamos juntos como Iglesia Diocesana.

No quisiéramos que la celebración de aniversarios y, menos aún, los planes o los objetivos pastorales diocesanos, nos lleven a centrarnos en nosotros mismos. Una Iglesia que sólo se mira a sí misma, aun con la buena intención de revisarse y mejorar, acaba fracasando. Hace ya tiempo que se nos está recordando que Jesucristo no quiere una Iglesia ensimismada, que se mira y se busca sólo a sí misma: iría contra su propio ser y su esencia, que es precisamente servir al Espíritu, ser instrumento suyo en favor de la humanidad. El centro de atención de la Iglesia ha de estar fuera de sí misma, ha de estar pendiente de «las manos de su Señor», como dice el Salmo 122 (123), «y del gozo, la esperanza, la tristeza y la angustia de los hombres», como dice el Concilio Vaticano II (GS 1).

Las miradas al pasado en la Iglesia no han de ser puramente narrativas, como haría un cronista o un historiador. Nuestro recuerdo sólo tiene sentido en la Iglesia, si se vive como «memorial» en un sentido amplio. ¿Qué queremos decir con esto? «Memorial» es una palabra que recoge una idea central en la Sagrada Escritura y la Tradición. Se aplica sobre todo a la liturgia, y concretamente a la Eucaristía («haced esto en memoria mía»). Significa una manera de recordar un acontecimiento salvador del pasado, que actualiza, hace presente su significado y su valor salvador. Desde esa actualización miramos el futuro abierto a mayor plenitud.

En sentido amplio lo podemos aplicar a la manera de recordar toda la historia pasada en la Iglesia. Porque todo lo que hemos vivido, por ejemplo la breve historia de nuestra diócesis, «es historia de salvación», contiene algo del misterio de amor con el que el Espíritu nos conduce cada día.

El «memorial» de nuestra historia significa descubrir y reconocer el misterio de amor que ha impregnado nuestro pasado y celebrarlo actualizándolo.

Para ello no es preciso que nuestro pasado contenga grandes eventos o fenómenos espectaculares. Todo lo contrario. El misterio de amor que impregna toda la Historia de la Salvación y, por tanto, nuestra pequeña historia diocesana, es único y da sentido salvador hasta los detalles más sencillos y, a veces, ocultos, de lo que vivimos: este misterio de amor no es más que el Misterio Pascual, la Muerte y Resurrección de Jesús. Por eso de él hacemos memorial en la celebración de la Eucaristía: un único y mismo misterio de amor en los múltiples momentos que conforman nuestra vida eclesial.

A lo largo de estos catorce años hemos vivido infinitos gestos y acciones en los que Jesucristo ha muerto y ha resucitado, sea en la vida de cada uno de nosotros, sea en la vida propiamente comunitaria. Sería imposible recordarlos todos, pero estamos seguros de que en ellos y por ellos la Iglesia de Sant Feliu de Llobregat ha ido avanzando y creciendo.

Como decimos, celebrando el memorial de nuestra historia, vivimos el presente, pero también nos abrimos esperanzados al futuro. También mañana nuestra historia permanecerá impregnada del misterio de amor de Cristo. Él seguirá muriendo y resucitando en nosotros para nuestra salvación y la del mundo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

IV Jornada oberta 2018 de l'Associació Tocs i Campanes

**15 de setembre de 2018,
TROBADA DE CAMPANERS
A L'ATENEU TORRELLENC,
DE TORRELLES DE LLOBREGAT**

El proper 15 de setembre, a l'Ateneu Torrellenc, de Torrelles de Llobregat, l'associació Tocs i Campanes organitza aquest espai de trobada obert,

adreçat especialment a campaners, campaneres i persones estudioses de les campanes, els campanars i els carillons, on compartir coneixements i amistat.

La jornada es desenvolupa al voltant de quatre eixos:

- El referent: en el 150è aniversari del seu naixement, ha estat escollit el Dr. Francesc d'Assís Vidal i Barraquer.
- L'humà: amb la presentació dels representants de les colles de campaners participants, els seus reptes i perspectives de futur i el lliurament d'un reconeixement a la tasca i constància d'un campaner de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. També el dinar de germanor.
- L'acadèmic: amb la conferència «Fosa i instal·lació de les campanes» a càrrec de Blai Ciurana, musicòleg i campanòleg.
- L'històric: amb la conferència de Josep Font, historiador de l'arxiu parroquial de Torrelles.

Per a més informació i inscripcions: tocsicampanes@gmail.com, telèfons 687 948 047 o 675 952 256.

XIV Jornada d'atenció espiritual i religiosa

Des de la Congregació de les Germanes Hospitalàries, que a la nostra diòcesi estan a Sant Boi i a Martorell, es vol que l'atenció espiritual i religiosa prengui un major protagonisme en la institució, per garantir de manera professional un apropament integral a cadascú dels pacients atesos.

Per aconseguir això, es considera important la formació dels professionals en les necessitats espirituals i religioses dels usuaris. I és en aquest marc que es col·loca la matinal formativa prevista per al 5 d'octubre, amb el títol «Espiritualidad, creatividad y cuidados», que tindrà lloc a l'Hospital Sant Rafael (Pg. Vall d'Hebron 107-117, Bcn). La jornada inclourà una ponència a càrrec de Siro López sobre «La espiritualidad creativa de la ternura», taula rodona d'experiències i dinàmiques. Per a més informació i inscripcions: jsanchez.hsagratcor@hospitalarias.es

XIV JORNADA ATENCIÓN ESPIRITUAL Y RELIGIOSA

ESPIRITUALIDAD, CREATIVIDAD Y CUIDADOS: UNA MIRADA ACTUAL

5 DE OCTUBRE DE 2018

SEDE DE LA JORNADA: HOSPITAL SAN RAFAEL, PASSEIG VALL D'HEBRON, 107-117, 08035 BARCELONA

COMITÉ ORGANIZADOR: **Hermanas Hospitalarias** (PARR. Hospital Sagrat Cor, PARR. Santo Martín CADEU, PARR. Hospital Sant Rafael, PARR. Hospital Mare de Déu de la Mercè)

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Ningú no és tan pobre com per a no poder donar el que té, o fins i tot abans, allò que és» (14 de juny).

@Pontifex: «Convidem l'Esperit Sant en els nostres ambients, invoquem-lo abans de les nostres activitats: "Vine, Esperit Sant!"» (17 de juny).

@Pontifex: «L'amor és sempre dedicació als altres. Perquè l'amor es veu en les obres, no en les paraules» (15 de juny).

@Pontifex: «L'elecció de seguir Crist afavoreix la construcció d'una societat més justa, més fraternal, més humana segons el cor de Déu» (20 de juny).

Nou habitatge social de Càritas a Sant Sadurní d'Anoia

El proper 14 setembre, a les 18 h, hi haurà l'acte d'inauguració i benedicció d'un pis situat a Sant Sadurní d'Anoia que prestarà servei com a habitatge social, dins el programa que Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat té a tot el territori amb un total de 42 pisos a la diòcesi. Aquest nou pis era de la Parròquia de Sant Sadurní i amb Càritas parroquial ha estat reformat i adequat per funcionar com a habitatge social, amb tres places per a homes, que es preveu s'ocuparan ràpidament, amb les persones que formen part d'aquests programes d'acompanyament i reinserció de Càritas.

A l'acte assistirà el bisbe Agustí, per a beneir els locals, i autoritats municipals, de la parròquia i de Càritas.

Celebracions de la Mercè

La festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona, propiciarà diverses celebracions:

- Donat que la Mercè és patrona dels privats de llibertat, al Centre Penitenciari de Brians 1, al terme municipal de Sant Esteve Sesrovires, tindrà lloc una eucaristia per als interns i voluntaris el dia 24 a les 10.30 h, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pels mossens que treballen en l'àmbit de la Pastoral Penitenciària.
- A la Catedral de Barcelona, hi haurà una eucaristia especial pels 800 anys de l'orde mercedària el diumenge 23 de setembre, a les 12 h, amb la presència dels bisbes de la Província Eclesiàstica.
- La nova capella de la Mercè, a Vilanova i la Geltrú, serà dedicada de manera solemne el dia 23 a les 18 h, amb la presència del bisbe Agustí. Anteriorment, el 17 de juny, va tenir lloc una celebració d'inauguració, a partir de la qual va restar obert al culte aquest temple de nova construcció, que depèn de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova.

150 anys de la Parròquia de la Santíssima Trinitat de Vilafranca

El 16 de setembre de 1868 és la data del decret d'erecció com a parròquia del temple de la Santíssima Trinitat de Vilafranca del Penedès. Aquesta era l'església de l'antic convent dels trinitaris a la vila que, després de la desamortització, no el va reprendre l'orde sinó l'Arquebisbat de Barcelona. Donat el creixement de la població en aquella època, el temple va ser constituït com a segona parròquia de Vilafranca ara fa 150 anys.

Per començar aquest any de commemoració, el proper diumenge 16 de setembre, a les 11 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia, amb l'acompanyament musical de l'Agrupació Polifònica de Vilafranca, que en acabar la celebració oferirà un petit concert.

AGENDA

165è pelegrinatge a Lourdes.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa realitza dos pelegrinatges a l'any, un al juny i un altre al setembre, amb aproximadament 700 persones. El proper serà del 27 de setembre a l'1 d'octubre i el lema d'enguany és «Feu tot el que Ell us digui». Per a més informació i inscripcions:

info@hospitalitat.org
www.hospitalitat.org

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1C 5,1-8 / Sl 5 / Lc 6,6-11]. ■ **Sant Feliu de Llobregat**: beats Domènec Castellet i Vinyals i Lluís Eixarc i Bertran, preveres i màrtirs; ■ **Tortosa**: beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr.; Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / Sl 149 / Lc 6,12-19]. Beat Bonaventura el Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà (Tarragona); sant Protus i sant Jacint, germans

mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / Sl 44 / Lc 6,20-26]. Santíssim Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.

13. □ Dijous [1C 8,1b-7.11-13 / Sl 138 / Lc 6,27-38]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Divendres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17].

Exaltació de la Santa Creu; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.

15. □ Dissabte [1C 10,14-22 / Sl 115 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2, 33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 50,5-9a / Sl 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-358), mrs.; santa Edita, vg., princesa.

Diumenge XXIII de durant l'any (B)

COMENTARI

Déu no fa distinció entre persones

Als cp. 34-35 d'Isaïes hi ha clar contrast: mentre l'espasa del Senyor s'abat sobre Edom i els enemics de Sió (34,5.8), per Israel han nascut torrents en el desert.

Is 35 és un himne a l'alegria amb molts sinònims: *exultar, alegrar-se, goig, felicitat, alegria, joia*.

Però perquè dues vares de mesurar? Perquè el Poble d'Abraham és l'elegit pel Senyor que *us ve a salvar*.

La glòria del Senyor encapçala la marxa pel desert com en un nou èxode: cal però col·laborar-hi. Per això *sigueu valents i no tingueu por*.

L'exhortació bàsica de Jm 1,21s (*Acolliu amb docilitat la Paraula plantada en vosaltres*) rep ara concrecions. La primera avisa del perill del favoritisme: *No heu de comprometre la vostra fe amb diferències de persones*. Perquè si *creieu en Jesucrist*, heu de tenir present que *Déu no fa distinció entre persones* (Rm 2,11).

Més encara, si alguna diferència hem de fer, imitem l'estil de Déu que *ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne*.

L'estada de Jesús al territori de Tir apunta l'obertura al món pagà. Igual com al territori jueu, *li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans*. En un reat de curació és habitual *imposar la mà* (7,32; 8,23) o *les mans* (5,23; 6,5; 8,25).

Li posà el dit a les orelles, escopí i li tocà la llengua: Jesús obra els miracles amb gestualitat de paraules i gestos (preludi de la força sacramental).

Aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà, que vol dir «obre't». La mirada i paraula adreçada al sord-mut ve precedida per la mirada confiada al Pare del cel.

Mantenir l'expressió aramea «Efatà» avala la historicitat de l'episodi i crida l'atenció sobre l'eficàcia divina de la paraula de Jesús en paral·lel amb la del Déu Creador que *digué: «Que existeixi la llum... I la llum existí»* (Gn 1).

Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú; però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom. La prohibició vol evitar la interpretació triomfalista d'un Jesús-Messies segons l'estil de David. Només ja a la Passió reconeixerà Jesús ser el Messies però segons el model del Servent Sofrent d'Is.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts, / el Senyor estima els justos, / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones.

Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà, que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlïn.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará». Entonces se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corrientes en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial».

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Sant 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas.

Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento; si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie» o «siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndoos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a olas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatà» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».